

Adam Kołodziejski

Wicina, woj. zielonogórskie,
grodzisko St. 1, AZP: 65-10/1

Informator Archeologiczny : badania 23, 39-40

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Słokowice Stare, gm. Popielów,
woj. opolskie,
St. 3, AZP: 87-35/— nie bad.

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Opolu

Badania prowadziła mgr Sylwia Wuszkau. Finansował WKZ w Opolu. Szósty sezon badań. Osada ludności kultury huzyckiej z okresu halstaackiego.

Wznowiono (po 17 latach) badania na osadzie kultury huzyckiej, położonej w zachodniej części wsi, naprzeciw cmentarza. Badaniami objęto obszar przylegający do nowoutworzonej żwirowni na polu Lazika. Przebadano obszar 163 m². Odsłonięto 23 obiekty archeologiczne. Wszystkie występowały bardzo płytko tuż pod okolo 25 cm warstwą orną. Wyróżniono 1 palenisko z resztką obudowy glinianej, z którego wydobyto kilka skorup i kilkanaście kawałków żużla soplowego, 1 jamę gospodarczą zawierającą obok skorup fragment żarna i rozcieracz, 2 jamy odpadkowe i 2 o nieustalonej funkcji. Pozostałe 17 obiektów były dość charakterystyczne, uwiarydliły się w rzucie poziomym w postaci nieregularnych jasnobrunatnych plam wyraźnie odznaczających się w żółtym podłożu. W trakcie eksploracji wydobyto z nich duże ilości grud spieczonej rudy żelaznej, rozrzuconych bezładnie, nie tworzących zwartych skupisk. W jamach tych znaleziono nieliczne ułamki naczyń a niektóre ich w ogóle nie zwierzały. Wydaje się, że obiekty te miały jakiś związek z produkcją żelaza, która odbywała się w okolicy. Być może przygotowywano tu surowiec do wytopu.

Zabytki i dokumentacja przekazane zostaną do Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.
Badania będą kontynuowane.

Sobiejuhy, gm. Żnin,
woj. bydgoskie,
St. 1, AZP: 42-35/18

Polska Akademia Nauk Instytut Historii
Kultury Materialnej, Zakład Archeologii
Wielkopolski w Poznaniu.

Badania prowadził doc. dr hab. Janusz Ostoja-Zagórski przy współudziale mgr Niny Ostoja-Zagórskiej i Carol Palmer (Uniwersytet w Durham). Finansowali IHKM PAN i WKZ Bydgoszcz. Gród z okresu halstaackiego.

Kontynuowano prace eksploracyjne na majdanie grodu. Ich zasięg był ograniczony. Głównym ich celem była weryfikacja uzyskanego w wyniku analiz elektro-magnetycznych obrazu zabudowy majdanu. Prace eksploracyjne skoncentrowane zostały w południowym sektorze majdanu osiedla obronnego, a więc w strefie, w której nie przeprowadzono do tej pory badań wykopaliskowych. Badania elektromagnetyczne z 1988 r. dostarczyły danych, które pozwoliły wykreślić obraz zabudowy majdanu. Wstępna analiza danych wykazała, iż ta część osiedla objęta była również zwartą zabudową. Hipotezy te potwierdziły w całej rozciągłości prace eksploracyjne. Już w warstwie ornej (do 30 cm od siropu darni) natrafiono na fragmenty zniszczonej przez nowożytną orkę podłogi domostwa związanego z młodszą fazą funkcjonowania osiedla. Dalsze prace eksploracyjne doprowadziły do ujawnienia starszych faz osadniczych. Odkryto stosunkowo dobrze zachowane fragmenty podłogi domostwa, na której poziomie zalegały znaczne ilości fragmentów naczyń i kości zwierzęcych. W południowej części odkrytych fragmentów domostwa ujawniono trzy całe naczynia oraz duże skupiska kości zwierzęcych. Pod warstwą podłogową natomiast natrafiono na jamy zasobowe o średnicach od 0,80 do 1 m.

Szczegółowa analiza nawarstwień potwierdziła zarejestrowany w innych strefach majdanu układ stratygraficzny. Wyróżniono i tu dwie fazy osadnicze związane z funkcjonowaniem osiedla obronnego, oraz fragmentarycznie zachowane elementy zabudowy osady otwartej poprzedzającej powstanie grodu. Na podstawie odkrytych fragmentów podłogi domostwa ze starszej fazy osadniczej stwierdzić możemy, iż domy w tej części majdanu miały również okolo 7 m długości i okolo 4,4 do 5,0 m szerokości. Ich powierzchnia wahała się w granicach od 31,5 m² do 35 m². Badania wykopaliskowe potwierdziły więc w pełni przydatność zastosowanej w 1988 roku metody elektryczno-magnetycznej.

Badania przyrodnicze ograniczyły się do laboratoryjnej analizy uzyskanych w latach poprzednich makrocząstek botanicznych (Carol Palmer) i pobrania prób do analiz palynologicznych (Iwona Okuniewska-Nowaczyk).

Badania w mikroregionie będą kontynuowane.

Sowinki, gm. Mosina woj. poznańskie St. 23A patrz wczesne średniowiecze
Sowinki, gm. Mosina woj. poznańskie St. 23B patrz okres lateński
Stawki, gm. Dobra woj. konińskie St. 7 patrz neolit
Suraz woj. białostockie St. 3 patrz okresy brązu
Toruń St. 19 patrz okres rzymski

Wicina, woj. zielonogórskie,
grodzisko St. 1, AZP: 65-10/1

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadził dr Adam Kołodziejski. Finansowało Muzeum. Dwudziesty czwarty sezon badań. Okres halstaacki.

Kontynuowano badania z lat poprzednich. Prace prowadzono na majdanie grodziska. Badano ary 210, 211,

212, 213, 214, 215. Odkryto część budynku niehalszackiego i przypuszczalnych budynków gospodarczych. Na badanych arach wystąpiły jamy zasobowe i odpadowe. Znalezione między innymi skarb guzów brązowych oraz 34 przedmioty z brązu i szkła, głównie ozdoby.

Licznie występował materiał ceramiczny.

Badania nie zakończono na arach 210, 214, 215.

Prace będą kontynuowane.

Władysławowo, woj. gdańskie St. 4 patrz wczesne średniowiecze

Wojciechów, gm. Hańsk woj. chełmskie St. 9 patrz okresy brązu

Złotopole, gm. Ląpno,
woj. wrocławskie,
St. 2, AZP: 43-49/48

Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej
we Włocławku

Badania prowadził mgr Paweł Sobczyk. Konsultant — doc. dr hab. Jadwiga Chudziakowa. Trzeci sezon badań. Finansował WKZ i MZKiD we Włocławku. Cmentarzysko skrzynkowo-kloszowe z okresu halszackiego D oraz wczesnego i środkowego okresu lateńskiego.

Kontynuowano badania z lat 1985 i 1987. Objęto nimi centralną część wymiesienia zajmującą grunty orne G. Retlikowskiego. Przebadano obszar o pow. ok. 245 m². Obiektów grobowych nie odkryto, natomiast ujawniono występowanie płata warstwy kulturowej z dużą ilością wczesno- i środkowo-lateńskiego materiału ceramicznego, charakterystycznego dla ceramiki „kloszowej”. Gdyby nie znikoma (śladowa) ilość materiału ciałopalnego występującego w warstwie sugerującej jej związek z cmentarzyskiem, można by sądzić, iż powstała ona wskutek zniszczenia pewnej ilości obiektów grobowych, z drugiej jednak strony występowanie w warstwie kulturowej typowo osadowych narzędzi jak rozcieracz i gładzik kamienny oraz widrowe i odłupkowe narzędzia krzemienne, wskazywałoby na jej osadowy charakter.

Pod warstwą kulturową wykopu 42/89 wystąpił trudny do zinterpretowania co do funkcji obiekt jamowy (jama 3/89). W rzucie płaskim miał on kształt nieregularnego owalu o wym. 82 x 89 cm, zaś w przekroju przedstawiał się on jako równe nieregularny, nieckowaty wkop wpuszczony w zwirowy całec na głębokość 32 cm. Wypełniisko jamy stanowiła szara, spopielenia ziemia, w której oprócz małych, luźno rozrzuconych kamieni, wystąpiła bardzo rozdrobiona ceramika „kloszowa”, paciorek ceramiczny i pierwsze na tym stanowisku metale w postaci łańcuszka i luźnych jego elementów z drutu brązowego.

Badania będą kontynuowane.